

РЕШЕНИЕ

№ 4961

гр. София, 24.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **3018** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Националната експертна лекарска комисия /НЕЛК/, представлявана от д-р К. Р. в качеството му на директор, чрез процесуалния представител юрк. П. Г., срещу Решение № ППН-01-1524/19 от 19.02.2020 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на административния акт, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материално-правните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени оспореното решение. Еwentуално моли да бъде извършена преценка за маловажност на нарушението и да бъде отменено наложеното наказание или да бъде намален размерът му. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно призован, не се представлява. В писмено становище оспорва жалбата и счита същата за неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски.

Заинтересованата страна – Н. Д. Т., редовно призован, се явява лично. Оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Моли решението на КЗЛД да бъде потвърдено.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като съобрази доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-1524/11.09.2019 г. на Н. Т. за това, че в началото на юли 2019 г. е посетил деловодството на НЕЛК, с цел справка. Във връзка с това, служителка на НЕЛК вписала неговите три имена, адрес и номер на лична карта в „голяма книга“. На 13.08.2019 г. с молба вх. № 10622, адресирана до директора на НЕЛК Т. е поискал заличаване на личните данни в книгата/дневника за посещение в сградата на НЕЛК. В жалбата се сочи, че до датата на подаване на жалбата не е имало официален отговор по неговата молба, но Т. е бил осведомен, че тези данни няма да бъдат заличени. Поискал е намесата на КЗЛД за заличаване на неговите данни в книгата за посещения в НЕЛК, по съображения, че същите са ненужни и според него самата книга не би трябвало да се води. Допълнително е бил представен отговор на НЕЛК (по друго негово искане – вх. № 12156 от 04.10.2019 г.) и писмо на НЕЛК адресирано до много институции, с което се разпространявали негови данни.

Във връзка с подадената жалба, на основание чл. 36 от АПК на НЕЛК е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да предостави относими към становището доказателства. В определения от административния орган срок НЕЛК е изразила становище за неоснователност на жалбата, като е посочено, че с молба с рег. № 10622 от 13.08.2019 г. подателят на жалбата е поискал заличаване на негови данни след посещение в НЕЛК и запознаване с преписката по негова жалба. В тази връзка до него бил изпратен отговор с писмо с изх. № I-3527 от 15.08.2019 г., получен лично от него на 27.08.2019 г. С нова молба с рег. № 12156 от 04.10.2019 г. подателят на жалбата отново поискал от НЕЛК да бъдат заличени неговите данни, вписани в книгата на посетителите при посещение в сградата на НЕЛК за получаване на справка по образувано административно производство. Във връзка с тази негова молба бил изпратен отговор с писмо с изх. № I-4204 от 09.10.2019 г., получено лично от Т. на 16.10.2019 г., с което е информиран относно политиката за поверителност при обработването на личните данни за достъпа на лица в помещения на НЕЛК и срока за съхранение на регистъра/дневника за посещения.

На свое заседание, проведено на 11.12.2019 г., КЗЛД е взела решение за допустимост на подадената жалба от Н. Т. /препис-извлечение от протокол № 49/, както и е конституирала като страни в производството: жалбоподател Н. Т. и ответна страна – НЕЛК и е взето решение за разглеждане по същество на жалбата в открито заседание на 22.01.2020 г. С писмо изх. № ППН-01-1524(2019)#9/20.12.2019 г. и писмо изх. № ППН-01-1524(2019)#8/20.12.2019 г. Н. Т. и НЕЛК са уведомени, че жалбата ще бъде разгледана по същество в открито заседание на КЗЛД на 22.01.2020 г. от 13:00 часа.

Жалбата е разгледана на проведеното на 22.01.2020 г. заседание на КЗЛД и е прието решение за обявяване на жалбата за основателна и за налагане на администратора НЕЛК за нарушение на чл. 12, § 4 от Регламент (ЕС) 2016/679 на административно наказание – имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 58, § 2, буква „и“ във връзка с чл. 83, § 5, буква „б“ от Регламента /препис-извлечение от протокол № 3/.

С решение № ППН-01-1524/2019/19.02.2020 г. КЗЛД е обявила жалба с рег. №

ППН-01-1524/11.09.2019 г., подадена от Н. Т. срещу НЕЛК, за основателна, за извършено нарушение на чл. 12, § 4 от Общ регламент за защита на данните /ОРЗД/, както и на основание чл. 58, § 2, б. „и“ във връзка с чл. 83, § 5, б. „б“ от ОРЗД е наложила на НЕЛК административно наказание – имуществена санкция в размер на 1 500 лева за неизпълнение на задължение за уведомяване на субекта на данни за причините, поради които не предприема действия по искането по чл. 17 от ОРЗД и за възможността същият да потърси защита по административен ред, в едномесечен срок от датата на получаване на искането (подадено на 13.08.2019 г.).

Решението е връчено на НЕЛК на 24.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна и в срока по чл. 38, ал. 7 от ЗЗЛД. Видно от приложеното по делото известие за доставяне жалбоподателят е бил уведомен на 24.02.2020 г. за оспореното решение, като жалбата срещу него до АССГ е подадена чрез КЗЛД на 06.03.2020 г., т. е. жалбата е депозирана пред съда в законоустановения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство решение № ППН-01-1524/2019/19.02.2020 г. е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД в съответствие с предоставените й правомощия по чл. 38, ал. 1 и ал. 3 от ЗЗЛД /в приложимата редакция – изм. ДВ, бр. 17/26.02.2019 г./ и чл. 40, ал. 2 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /Правилника/.

При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Решението е постановено след като е дадена възможност на страните да изразят становище и представят писмени доказателства – чл. 36 от АПК във връзка с чл. 38, ал. 2 от Правилника, както и след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание съгласно чл. 40, ал. 1 от Правилника и е прието единодушно от членовете на административния орган /чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД/. Правилно, също така, административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство. Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на Н. Т. се приема за основателна и се уважава.

Настоящата съдебна инстанция намира, че процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материално-правни разпоредби и наведените в този смисъл доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя се явяват неоснователни.

Разпоредбите на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/, се прилагат от 25.05.2018г. Съгласно чл.288, § 2 от договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/, регламентът е акт с общо приложение, той е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки като не е необходимо транспонирането му във вътрешното право, тъй като регламентът става действащо право в държавата членка като част от автономното право на ЕС. С оглед изложеното, независимо дали в съответната държава членка са предприети мерки в националното законодателство за прилагане разпоредбите на регламента, той поражда правно действие и следва да бъде

съобразен от националните съдилища при постановяване на актовете им. Тъй като е приложимо право, неговите разпоредби са задължителни и следва да се прилагат от административните органи.

Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27 април 2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО урежда защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни. Негова основна цел е гарантиране неприкосновеността на личността и личния живот чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободно движение на данните.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, § 3 от ОРЗД администраторът предоставя на субекта на данни информацията относно действията, предприети във връзка с искане по членове 15—22, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането. При необходимост този срок може да бъде удължен с още два месеца, като се взема предвид сложността и броя на исканията. Администраторът информира субекта на данните за всяко такова удължаване в срок от един месец от получаване на искането, като посочва и причините за забавянето. Съгласно чл. 12, § 4 от ОРЗД, ако администраторът не предприеме действия по искането на субекта на данни, администраторът уведомява субекта на данни без забавяне и най-късно в срок от един месец от получаване на искането за причините да не предприеме действия и за възможността за подаване на жалба до надзорен орган и търсене на защита по съдебен ред. Следователно в едномесечен срок от подаването на молбата на Т. администраторът е бил длъжен да се произнесе по искането му изрично, дори и когато не предприема действия по него, което в случая не е било изпълнено от НЕЛК. Неправилно НЕЛК приема, че по искането е налице произнасяне макар и на по-късен етап. Видно от писмо на НЕЛК № I-4204 от 09.10.2019 г., което жалбоподателят сочи, че представлява произнасяне по искането на Т. е, че същото представлява произнасяне по ново искане, с което Т. е упражнил правото си на изтриване (молба с вх. № 12156 от 04.10.2019 г.), а не произнасяне по молба вх. № 10622 от 13.08.2019 г.

На основание горното и след като не е уведомил Н. Т. за причините, поради които не предприема действия по искането по чл. 17 от ОРЗД и за възможността на същия да потърси защита по административен или съдебен ред, администраторът е нарушил разпоредбата на чл. 12, § 4 от ОРЗД, поради което законосъобразно е бил привлечен към административна отговорност и му е била наложена имуществена санкция.

По отношение на наложеното на жалбоподателя административно наказание следва да се има предвид, че КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от Регламента, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция", предвидено в б. "и" на чл. 58, § 2 от

Регламента има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" – "з" и "й" или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. "а" – "з" и "й" принудителни административни мерки или да наложи глоба или имуществена санкция или да приложи и някоя от мерките по б. "а" – "з" и "й" съвместно с налагането на административно наказание по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретния случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела, че в случая е приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. По отношение на размера на административното наказание следва да се има предвид, че размерът е индивидуализиран от административния орган съобразно степента на засягане на обществените отношения по защита на личните данни, както и е определен и мотивиран с обстоятелството, че от нарушението е засегнато едно лице, няма данни за претърпени вреди от негова страна, както и че при направена справка в деловодната система на КЗЛД не са установени данни за извършени предходни нарушения от администратора на лични данни, т.е. касае се за инцидентен случай.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя за извършено нарушение, изразяващо се в непосочване на правното основание при определяне на административното нарушение и правните норми по налагане на административно наказание от националното законодателство, тъй като видно от процесното решение е, че в същото е посочена разпоредбата на чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема така подадената жалба за неоснователна и недоказана, и като такава същата следва да бъде отхвърлена. С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Ръководен от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 50 - ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Националната експертна лекарска комисия, представлявана от д-р К. Р. в качеството му на директор, срещу Решение № ППН-01-1524/19 от 19.02.2020 г. на Комисията за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА Националната експертна лекарска комисия, [населено място], [улица], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

